

Сега вече тѣ не се залавяха за корема на майка си, а трѣбваше сами да плаватъ.

— Ахъ, кога ще порастнемъ, като майка си! — си мислѣше младия ракъ, — каква радостъ ще е тогазъ! Ще плувамъ навредъ, отъ нищо нѣма да се страхувамъ, а ако посмѣй нѣкой да се допре до менъ, зле ще си изпати отъ якитѣ ми клещи. Ахъ, кога ще порастна голѣмъ!

Минаха се три години. Въ рѣката настѣпиха голѣми промѣни. Промѣниха се и малкитѣ раци: тѣ станаха голѣми като майка си.

Единъ отъ тѣхъ, който искаше по-скоро да порастне, бѣше се много възгордѣлъ и се мислѣше за най-свършенъ. Въ една топла звѣздна нощъ, като плуваше изъ рѣката, той забѣлѣза нѣщо вѣнъ на брѣга.

— Интересно е какво блѣсти? — си помисли ракътъ и смѣло заплава къмъ свѣтлината. Не успѣлъ още да стигне брѣга и нѣщо изведнѣжъ — цапъ! — Нѣкой го хвана за шията. Бѣдниятъ ракъ се върти, опитва се да хване съ клѣщитѣ си невидимиятъ неприятель, но напраздно. Скоро той се отзова въ торбата при десетки свои другари. На другия день рацитъ бѣха занесени на пазаря, отъ гдето една жена ги купи и занесе дома си да ги свари.

Мария Вериго.

Първи снѣгъ.

Първи снѣгъ, първи снѣгъ,
Колко много си ни драгъ!
Че ни носишъ ти игралки —
Снѣжни топки и парзалки.

Чичо Михо.